

[Aksel Larsen.]

af den radioaktive stråling betyder en fare for menneskers helbred og for kommende generationer, idet den beskadiger den menneskelige arvemasse og kan føre til stigning i antallet af alvorligt defekt afkom.

Så længe disse våben kun er i hænderne på tre magter, er der mulighed for at få en overenskomst i stand til at kontrollere dem. Hvis prøverne fortsættes, og hvis flere regeringer kommer i besiddelse af disse våben, vil faren for, at en katastrofal atomkrig udbryder, blive overordentlig forøget, fordi man kan frygte en hensynsløs handling fra en eller anden uansvarlig nationalistisk fører.

En international overenskomst om at standse afprøvningen af kernebomber kunne være det første skridt henimod en mere almindelig nedrustning og imod en slutgyldig effektiv afskaffelse af kernevåben, idet man derved ville afvende muligheden for en atomkrig, som ville blive en katastrofe for menneskeheden.

Fælles med vore medmennesker har vi dyb bekymring for alle menneskers velfærd. Som videnskabsmænd kender vi de farer, der truer, og føler derfor et særlig ansvar for at gøre disse farer kendt. Vi anser det for bydende nødvendigt, at der uopsætteligt skrives til handling for at opnå en international overenskomst om at standse afprøvningen af alle slags kernevåben.

Albert Schweitzers appel fra i fjor har med denne henvendelse fra foreløbig omkring 10 000 kernefysikere, arvelighedsforskere og læger fået en meget kraftig tilslutning. Der kan ikke med nogen art god vilje anføres argumenter mod indstilling af prøvesprængningerne eller for, at en hel række andre betingelser — strækkende sig fra produktion af spalteligt materiale og til fuldbyrdelsen af Tysklands enhed — må opfyldes først eller samtidig. For hver prøvesprængning vokser faren for menneskenes liv og menneskehedens fremtid. Ophør med

prøvesprængningerne kan hurtigst opnås, blot USA og Storbritannien vil sige ja, og dermed vil den første, men vel den vigtigste, begyndelse være gjort på nedrustningens og afspændingens vej.

Ifølge statsministeren er samtlige NATO-landenes regeringer enige med Warszawa-pagtens lande om nødvendigheden af afspænding og nødvendigheden af hurtigst at komme til realitetsforhandlinger om nedrustningen, forhandlinger om fredens sikring. Der skal blot herske uenighed om fremgangsmåden, siger statsministeren. Mon det nu ligger så enkelt? Der er i hvert fald mere end en metodisk forskel på den plan, der er skitseret i statsminister Bulganins breve, og det standpunkt, USAs regering gennem sit svar har indtaget.

Statsminister Bulganin foreslår, at man i nedrustningsforhandlingen går frem skridt for skridt, idet man tager de mest brændende og aktuelle, men samtidig lettest løselige spørgsmål først. Han foreslår aftale om øjeblikkelig indstilling af prøvesprængningerne, dernæst absolut forbud mod produktion og anvendelse af kernevåben, kontrol med det ydre rum og aftaler om gensidig kontrolleret nedrustning overhovedet, løsning af sådanne stridsspørgsmål som Tysklands genforening og afspænding og fredeliggørelse i andre områder. Som et af de skridt, der kan og bør tages, støtter Bulganin den polske såkaldte Rapacki-plan om en atom- og raketvåbenfri zone midt i Europa og tanken om en ikke-angrebspagt mellem NATO's og Warszawa-pagtens lande samt naturligvis ophævelse af skrankerne for den internationale handel og forbindelserne mellem folkene.

Bulganin foreslår endvidere afholdelse af et møde af regeringscheferne, enten fra alle de to pacters lande eller fra færre lande, et møde, hvor de almindelige linjer for de fortsatte forhandlinger kunne lægges og der kunne skabes en atmosfære, der ville være gunstig for en praktisk udformning af aftalerne.

Hvordan har så Amerikas Forenede Sta-